

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
31. 05. 2012.

Giuseppe Ciancabilla

Protiv organizacije

Giuseppe Ciancabilla
Protiv organizacije

Prevod: Zluradi Paradi, 2005-2006.
Giuseppe Ciancabilla, Against organization, Willful Disobedience
Vol. 4 No. 3-4; http://www.reocities.com/kk_abacus/vbutterfly.html (poslednji put pristupljeno 18. maja 2012.)

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

Ne možemo ni zamisliti anarhiste koji postavljaju zadatke koji će se sistematski slijediti, kao nepromjenljive dogme. Zbog toga, čak i ako se pretpostavlja saobraznost pogleda na opšte linije taktike/borbe, ta taktika/borba se ostvaruje na stotinu različitih načina i sa hiljadama različitih/promjenljivih pojedinosti.

Zbog toga, mi ne želimo taktičke programe, te dakle ne želimo ni organizaciju. Kada smo odredili metu, cilj kojem težimo će ostaviti slobodan izbor svakom anarhisti da djeluje na osnovu svojih osjećanja, na osnovu obrazovanja, temperamenta, borbenosti duha. Mi ne stvaramo “stalne” programe i ne stvaramo male ili velike partije, već se okupljamo spontano – ne sa uvijek istim modelom na osnovu kog donosimo odluke – na osnovu trenutnih afiniteta za određene stvari, i te grupe mijenjamo čim razlog zbog kojeg smo se udružili prestane da postoji a drugi ciljevi i potrebe, koji se u nama razvijaju, nas vuku da potražimo nove saradnike, ljude koji u određenim okolnostima razmišljaju slično kao i mi.

Kada neko od nas više nije zaokupljen idejom stvaranja fiktivnog pokreta individualnih simpatizera i onih sa “slabom” svješću već stvaranjem vulkana ideja, koje znače da neko razmišlja, kao fijuk biča može čuti prijatelje koji reaguju i koji mu govore da su već dugi niz godina naviknuti na drugačiji metod borbe, ili da je individualista, čisti teoretičar anarhizma.

Mi nismo individualisti u slučaju kada neko ovu riječ pokušava da definiše u smislu “izolativnih elemenata” koji izbjegavaju bilo kakvo udruživanje unutar društvene zajednice i koji smatraju da individua može biti dovoljna sama sebi. Mi podržavamo razvoj slobodnih inicijativa pojedinaca, a postoji li anarhista koji ne bi želio da bude kriv zbog takvog individualizma? Ako je anarhista neko ko teži oslobođenju od svih oblika moralnih i materijalnih autoriteta; kako se onda on ne može slagati sa tim da je afirmacija nečije individualnosti – koja je oslobođena svih obaveza i spoljnih autoritarnih uticaja – sasvim dobroćudna, da je najsigurniji pokazatelj anarhističke svijesti? Niti smo čisti teoretičari samo zbog toga što vjerujemo u efikasnost ideja, pogotovo ako su individualne. Kako se donose odluke o djel(ov)anju, ako ne kroz misao? Zato, ‘proizvođenje’ i ‘održavanje’ kretanja ideja je, za nas, najefikasnije sredstvo za određivanje toka anarhističkog dje(lov)anja i u praktičnoj borbi, i u borbi za ostvarenje ideala.

Mi se ne protivimo “organizatorima”. Oni će nastaviti sa svojom taktikom ukoliko im se takva taktika sviđa. Ako ništa, koliko mi se čini, neće donijeti nikakvo veliko dobro a neće ni nanijeti veliku štetu, a čini mi se i da grcaju dok pozivaju na uzbunu i stavljaju nas na crnu listu – bilo kao divljake bilo kao teoretičare-sanjare.

Duzepe Čankabila – biografska beleška

Duzepe Čankabila (Giuseppe Ciancabilla) (rođen 1872. godine u Rimu, umro 15. septembra 1904.) se kao osamnaestogodišnjak zaputio u Grčku sa ciljem da se priključi borbi protiv turskih ugnjetača. Radio je i kao dopisnik italijanskih socijalističkih novina *Avanti!*, ali umjesto da se priključi italijanskim dobrovoljcima, borio se sa grupom kiparskih liberterskih boraca koji su podsticali narodni ustanak kroz gerilsko – partizansko – ratovanje.

U oktobru 1897. godine susreo se sa Malatestom (zbog intervju za *Avanti!*), poslije čega je napustio Italijansku socijalističku partiju (PSI) i počeo da se smatra anarhistom. Takav izbor je natjerao Čankabilu da napusti Italiju. Poslije kraćeg zadržavanja u Švajcarskoj i Briselu, preselio se u Francusku gdje je sarađivao sa Žan Graveom (Jean Grave) (list *Les Temps Nouveaux*).

Ciancabilla je protjeran iz Francuske 1898. godine – kada su mu italijanske vlasti prikačile etiketu ‘opasnog anarhiste’ – poslije čega se vraća u Švajcarsku gdje pokušava da okupi italijanske revolucionare–izbjeglice. Iz Švajcarske je protjeran zbog članka *A Strike of the file* objavljenog u novinama, koje je sam pokrenuo, *L’Agitatore*. Poslije kraćeg zadržavanja u Engleskoj, seli se u SAD gdje je bio jedan od urednika anarhističkog lista *La Question Sociale*. Međutim, vrlo brzo dolazi do sukoba sa uredništvom koje je podržavalo Malatestine organizacione ideje i metode, tako da Čankabila pokreće žurnal *L’Aurora* koji pored širenja anarhističkih ideja i propagande objavljuje prevode Graveovih i Kropotkinovih radova. Njegov prevod Kropotkinovog rada *The Conquest of Bread* distribuiran je čak i u Italiji.

Poslednji dio života Čankabila provodi na liniji između Čikaga i San Franciska, gdje je izdavao žurnal *Protesta Umana*.

Čankabila se veoma jasno izjašnjavao kao anarho-komunista, ali je jednako jasna bila i njegova kritika formalnih organizacija, kao i podrška

onima koji su preduzeli individualne akcije protiv gospodara ovog svijeta kao što su Michele Angiolillo, Gaetano Bresci i Leon Czolgosz.